

Sygn. akt I C 116/16 upr.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Jarosławiu

z dnia 26 lutego 2016 roku

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanego M. P. kwoty 2.344,91 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600,00 złotych, opłaty sądowej od pozwu w kwocie 100,00 złotych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 złotych.

W uzasadnieniu żądania powód podał, że strona pozwana (...) Bank S.A. zawarli w dniu 10 lipca 2009 r. umowę bankową o numerze KK\ (...), na podstawie której strona pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną i zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w umowie.

Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W następstwie powyższego, wobec niedotrzymania przez stronę pozwaną warunków określonych w umowie, wierzyciel pierwotny wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty pieniężnej, jednocześnie informując, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści wezwania wierzytelność zostanie przelana na rzecz Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego.

Powód podniósł dalej, że strona pozwana pomimo upływu wyznaczonego terminu nie dokonała zapłaty, wobec czego w dniu 12 września 2012 roku (...) Bank S.A. zawarł z Prokura Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym.

Powód wskazał także, że zadłużenie strony pozwanej wynosi obecnie 2.344,91 złotych, w tym: należność główna w wysokości 1.306,79 złotych i skapitalizowane odsetki w wysokości 1.038,12 złotych, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej wyżej umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową.

Ponadto powód wskazał, iż dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/527/179/ (...) z dnia 17 listopada 2015 roku.

Końcowo naprowadzono, że powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty, jednakże do chwili obecnej zadłużenie nie zostało uregulowane.

Pozwany M. P. wniósł o oddalenie powództwa.

Pozwany przyznał, że kiedyś zawarł umowę kart kredytowej, ale było to bardzo dawno temu, nigdy nie został poinformowany o rozwiązaniu tej umowy, nie wzywano go do żadnej zapłaty i nie toczyło się wobec niego z tego tytułu postępowanie egzekucyjne. Nie pamięta jaki był numer tej karty kredytowej i nawet nie wie czy została ona do dnia dzisiejszego rozwiązana.

Pozwany podniósł także, że z powodem żadnej umowy nie zawierał i nie wie na jakiej podstawie powód dochodzi przedmiotowego roszczenia. Powód nie przedstawił umowy o kartę kredytową, z której wywodzi żądanie zapłaty wobec pozwanego, a pozwany nie wie dlaczego powód dochodzi zapłaty w takiej wysokości i w jaki sposób naliczył odsetki.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 września 2012 r. (...) Bank S.A. z siedzibą we W. zawarł z Prokura Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności wymienione w załączniku numer 1 do umowy (§ 2 pkt 1 umowy).

We fragmentarycznym wyciągu z elektronicznego załącznika, bez numeru, do umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) Bankiem S.A a Prokura Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z dnia 12 września 2012 r. wskazano wierzytelność w stosunku do pozwanego M. P. wynikającą z umowy o nr klienta KK\ (...) zawartej dnia 10 lipca 2009 roku, w wysokości: kapitał – 1.306,29 zł, odsetki – 557,29 złotych, koszty – 514,74 złotych.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności zawarta w dniu 12.09.2012 r. pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą we W. a Prokura Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy cesji - k. 9-11

W dniu 17 listopada 2015 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej o nr S/527/179/ (...), w którym oświadczył, iż w dniu 12 września 2012 roku nabył od (...) Bank S.A. wierzytelność wobec M. P..

Zobowiązanie pozwanego wynika z zawartej w dniu 10 lipca 2009 r. umowy karty kredytowej o numerze KK\ (...).

Wysokość zobowiązania strony pozwanej na dzień wystawienia wyciągu określono na kwotę łącznie 2.344,91 złotych, w tym należność główna 1.306,79 złotych i odsetki w kwocie 1.038,12 złotych.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 17.11.2015 roku o nr S/527/179/ (...) k. 8

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił:

w oparciu o w/w dowody z dokumentów, które na podstawie art. 245 k.p.c. korzystają z przysługujących im domniemań i które zostały sporządzone w przypisanej formie, przez osoby do tego upoważnione, a ich treść ani prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Na potwierdzenie swojego roszczenia powód nie przedłożył innych dowodów w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego, w tym przede wszystkim nie przedłożył umowy karty kredytowej o nr KK\ (...), jaką pozwany miał zawrzeć z (...) Bankiem S.A. w dniu 10 lipca 2009 roku.

Sąd nie dał wiary przedłożonej przez powoda kserokopii wezwania do zapłaty z dnia 14.10.2015 r. - k. 12-13, albowiem przedłożono jedynie kserokopię tego dokumentu, nie potwierdzoną za zgodność z oryginałem, która nie posiada żadnej mocy dowodowej.

Powód w toku procesu reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien wiedzieć, jakie wymogi powinny spełniać wnioskowane dowody z dokumentów. Powód miał więc świadomość, iż przedłożenie wraz z pozwem kserokopii dokumentów nie poświadczonych za zgodność z oryginałem będzie skutkowało oddaleniem tych wniosków dowodowych, bo kserokopie nie są dowodami z dokumentów w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego, co jednoznacznie przyjmowane jest zarówno w literaturze przedmiotu jak i orzecznictwie (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10.01.2008 r., sygn. V ACa 816/07).

Przedstawione niewierzytelnione kserokopie, nie są dowodami i dokumentami w rozumieniu procedury cywilnej. Sama odbitka ksero lub inna kopia reprograficzna nie jest dokumentem w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego i nie może dokumentu zastąpić. Jeżeli zatem odbitka ksero (kserokopia) nie jest odpowiednio

poświadczona, to nie stanowi ona dokumentu, a sądowi nie wolno przeprowadzać w tej sytuacji dowodu z dokumentu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 10 stycznia 2008 r., V ACa 816/07, LEX nr 398729).

Kserokopia – jako odwzorowanie oryginału - może być uznana za odpis, jednakże pod warunkiem poświadczenia jego zgodności z oryginałem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.07.2009 r., II CSK 71/09, LEX nr 584201, wyrok z dnia 16.06.2000 r., IV CKN 59/00, LEX Nr 533122 czy postanowienie z dnia 27.02.1997 r., III CKU 7/97, LEX Nr 50764).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo należy uznać za niezasadne.

W przedmiotowej sprawie powód domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 2.344,91 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, podstawy dochodzonego roszczenia upatrując w umowie karty kredytowej o nr KK\ (...), jaką pozwany miał zawrzeć z (...) Bankiem S.A. w dniu 10 lipca 2009 roku.

Do akt sprawy powód nie przedłożył jednak przedmiotowej umowy, jej brak zaś uniemożliwia Sądowi ocenę czy doszło do zawarcia umowy między pozwanym a pierwotnym wierzycielem, ustalenia treści stosunku zobowiązaniowego łączącego wierzyciela pierwotnego i stronę pozwaną, na którym powód opiera swoje roszczenie, nie ma możliwości ustalenia, czy wierzytelność wynikająca z umowy karty kredytowej o nr KK\ (...) istniała, kiedy stała się wymagalna i w jaki sposób (od jakich kwot, za jaki okres, według jakich stóp procentowych) powód naliczył odsetki, których dochodzi od strony pozwanej.

Powód nie przedłożył również wypowiedzenia przedmiotowej umowy oraz dowodu doręczenia tego wypowiedzenia stronie pozwanej.

Tym samym nie można również ustalić czy doszło do skutecznego przelewu wierzytelności przysługującej wobec strony pozwanej na stronę powodową w wysokości wskazanej w pozwie.

Powyższe okoliczności budzą wątpliwości tym bardziej, że obecny na rozprawie pozwany nie znał numeru zawartej przez siebie umowy o kartę kredytową, zaprzeczył, jakoby kiedykolwiek został poinformowany o rozwiązaniu tej umowy, nigdy nie wzywano go do żadnej zapłaty i nie toczyło się wobec niego z tego tytułu postępowanie egzekucyjne.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodzi z treści przepisu art. 509 k.c., dotyczącego umowy przelewu wierzytelności. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Przedmiotowej okoliczności powód w żaden sposób nie wykazał.

Powód jako dowód w sprawie przedłożył jedynie umowę przelewu wierzytelności zawartą w dniu 12 września 2012 r. pomiędzy (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. a Prokura Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W., zaś podstawy dochodzonego roszczenia upatrywał w umowie karty kredytowej o nr KK\ (...), jaką pozwany miał zawrzeć z (...) Bankiem S.A. w dniu 10 lipca 2009 roku.

Umowy tej jednak powód nie dołączył do złożonego pozwu. Tym samym powód nie wykazał nabycia wierzytelności przysługującej pierwotnemu wierzycielowi wobec strony pozwanej, nie wykazał bowiem by taka wierzytelność w ogóle istniała.

Brak tej umowy uniemożliwia Sądowi ocenę czy doszło do skutecznego przelewu wierzytelności przysługującej wobec strony pozwanej na stronę powodową w wysokości wskazanej w pozwie, a tym samym czy powód jest uprawniony do dochodzenia przedmiotowej należności na drodze sądowej. Powód nie wykazał wysokości i wymagalności dochodzonego roszczenia oraz prawa do naliczania odsetek we wskazanej wysokości.

Przy rozstrzygnięciu istniejącego między stronami sporu, Sąd nie może opierać swoich ustaleń na samych twierdzeniach strony, nie popartych wiarygodnymi dowodami.

W konsekwencji, na podstawie zaferowanego przez powoda materiału dowodowego nie można przyjąć, by powód w drodze umowy cesji wierzytelności skutecznie nabył wierzytelność wobec strony pozwanej opisaną w pozwie, a zatem powód nie wykazał swojej legitymacji procesowej czynnej.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z danej okoliczności wywodzi skutki prawne.

Na stronach spoczywa odpowiedzialności za wynik postępowania dowodowego i – w konsekwencji – wynik całego procesu. Strona nie może liczyć na to, że sąd zainicjuje przeprowadzenie dowodów, które mogłyby służyć poparciu jej twierdzeń. Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialnoprawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej. Sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził.

Strona powodowa zaferowała jako materiał dowodowy jedynie umowę przelewu wierzytelności wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy cesji oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 17 listopada 2015 r. Wystawienie takiego wyciągu nie przesądza jednak o zasadności roszczenia powoda, wobec ugruntowanego stanowiska co do charakteru tego dokumentu.

Powoływanie się na wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie może zostać uznane za wystarczające, zwłaszcza w świetle orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r. wydanego w sprawie - sygn. akt P 1/10, na mocy którego zostało wykluczone uprzywilejowanie dowodowe jakie posiadały fundusze sekurytyzacyjne.

W wyroku z dnia 11 lipca 2011 r. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 183, poz. 1537 i 1538 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z 2007 r. Nr 112, poz. 769, z 2008 r. Nr 231, poz. 1546, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 42, poz. 341, Nr 168, poz. 1323 i Nr 201, poz. 1540, z 2010 r. Nr 81, poz. 530, Nr 106, poz. 670, Nr 126, poz. 853 i Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 106, poz. 622) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji.

Domniemanie prawne z art. 244 § 1 k.p.c. w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego odnosić się może co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz konkretnej wierzytelności, nie obejmuje zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11.12.2012 r., I ACa 652/12, LEX nr 1283349).

Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu złożony w niniejsze sprawie stanowi wyłącznie dokument prywatny i nie wiąże się z nim domniemanie prawne, że stwierdzona w nim wierzytelność istnieje, co potwierdza przepis art. 194 ust. 2 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (t. j. 2014 r. poz. 157 ze zm.).

W przedmiotowej sprawie brak jest jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonania wpisu w księgach rachunkowych powodowego funduszu. Strona powodowa nie przedłożyła umowy karty kredytowej o nr KK \ (...) z dnia 10 lipca 2009 roku, na którą powołała się w uzasadnieniu pozwu i nie zaferowała innych dowodów potwierdzających wysokość i zasadność dochodzonej kwoty - uniemożliwiając tym samym dokonanie weryfikacji żądania przez Sąd.

Reasumując, wskazać należy, że strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów na istnienie wierzytelności dochodzonej w niniejszej sprawie. Dowody dołączone do pozwu wskazują jedynie, że przedmiotem cesji była

wierzytelność przypisywana stronie pozwanej. Nie ma natomiast żadnych dowodów, że strona pozwana była w jakikolwiek sposób zobowiązana wobec kogokolwiek, a tym bardziej wobec jakiegokolwiek ze stron umowy cesji.

W konsekwencji, wobec faktu, że powód nie przedstawił dowodów na uzasadnienie swojego roszczenia i nie udowodnił swojej legitymacji procesowej czynnej, po myśli art. 509 k.c., powództwo należało oddalić.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Ponieważ powództwo zostało oddalone, Sąd obciążył powoda kosztami postępowania, uznając je za uiszczone w całości.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda r. pr. K. S..
2. K.. 14 dni.

J., dnia 14 marca 2016 r. SSR Agnieszka Gaca - Turzyńska